

Puutaratyöläisten Teolisuusunion No. 120 branchin haali Bangor, Me., ja osa branchin jäsenistöä.

IDEALISMI JA HISTORIAN MATERIALISMI

YÖVÄENLIIKKEET yleensä, erikoisesti ne, jotka lausuvat itsensä vallankumoukselliseksi, tunnustavat materialistisen maailmankäsityksen pätevyyden ja niin tehden kieltävät idealistisen maailmankäsityksen. Mutta vaikka ne näin tekevät teoreettisesti, niin perin harvat niistä käytännöllisissä harrastuksissaan ja joukkotoiminnoissaan seuraavat materialistista maailmankäsitystä. Päinvastoin, niiden luokkamääritelmät, toiminnan ohjelmat ja joukkorakenteet ovat täynnä idealistiseen maailmankäsitykseen perustuvia virtauksia. Idealistisen maailmankäsityksen mukaan henki hallitsee ainetta ja sille vastakkaisen, materialistisen, maailmankäsityksen mukaan aine henkeä.

Marx aikoinaan lausui: "aineellisen elämän tuotantotapa asiaa yleensä katsoen määrää yhteiskunnallisen, valtiollisen ja henkisen elämänkulun." Vaikkakin tuo materialistinen määritelmä, määritelmä, jonka paikkansapitäväisyyttä ei ole millään tavalla voitu horjuttaa, niin halulla kuin se, erikoisesti porvarillisen filosofian taholta, olisi tehtykin, tarkoittaa yhteiskuntaa kokonaisuena, noin yleisesti sanoen, siinä elävä ihmisiä joukkoina, niin siltikin sitä voidaan paikkansapitävästi käyttää yksilöihin nähden. Ja miksikäs ei, sillä yhteiskuntahan muodostuu yksilöistä. Näin siis, tämän materialistisen määritelmän mukaan, kaikkien yksilöiden toiminnat, niiden yhteiskunnalliset, valtiolliset ja henkiset käsitykset riippuvat siitä tavasta, jota he käyttävät jokapäiväisen elämän välttämättömiä välineitä hankkiessaan.

Kun pidämme materialistista maailmankäsitystä oppaanamme eli selittäjänämme, niin me voimme helposti käsittää, miksi yleensä sellaisten työväenliikkeiden, jotka muodostuvat taloudellisen asemansa puoles-

ta erilaisessa asemassa olevista ihmisistä, ohjelmat ja yleensä käytännöllisen toiminnan määritelmät ovat perin sekavia. Ken tahansa vaivautuu tutkimaan esimerkiksi workerspartyalaisten viimeisimpiä, yleensä kaikkia, virallisia julistuksia ja toiminnan ohjelmia, niin voi niiden ajatuksellisesta kokoonpanosta tehdä sen johtopäätöksen, että ne on laatinut henkilö tai henkilöt, joiden "aineellisen elämän tuotantotavasta" johtuvat käsitykset ovat kokonaan vieraita, vieläpä vastakkaisiakin palkkaproletariaatin maailmankatsomukselle. Ne ovat täynnä idealismia, mielikuvituksellisia väitteitä ja neuvoja. Tämä johtuu siitä, että niiden laatijat yrittävät olla palkkaköyhälistön käsityksen mukaisesti vallankumouksellisia, siis toisenlaisten ajatusten tulkitsijoina, kuin neidän taloudellinen asemansa edellyttää. Mutta sitäkö he eivät voi tehdä ja siksi kaikki se, minkä he joutuvat uudesta luomaan, pulppuaa porvarillisuutta, palkkaproletariaatin eduille vastakkaista, ja kaikki se, mikä tulkitsee palkkaproletariaatin asioita, on lainattua, niin teeskenneltyä fraasaamista, että jokaisen ajattelevan lukijan täytyy naurahtaa. Lakimiehet ja lääkärit voivat tulkita ammattialaansa koskevia asioita, mutta ei niitä, jotka koskevat läheisesti palkkaproletariaatin jokapäiväisiä taiteluita.

Idealistinen maailmankäsitys johdattaa uskovaisuuteen. Aletaan kuvittelemaan ja varmaksi väittämään mahdollisuuksia, joilla ei ole materialistisia edellytyksiä. Yksilöt kuvauksellisesti nostetaan materialistisista pakkolaeista riippumattomiksi suuruuksiksi, jumaliksi, joita kunnioitetaan ja joita selitetään erehtymättömiksi, aivan kuin uskovaiset kaikkivaltiaista jumalaa. Kaikissa työväenliikkeissä ja puolueissa, joiden rakentuminen perustuu mielipiteelliseen valintaan, eikä aineellisten ehtojen e-

dellyttämään luokkarajoitteluun — materialistisiin perusteihin — annetaan yksilöille ehdoton valta periaatteellisissa ja käytännöllistä toimintaa koskevissa kysymyksissä. Tehdäänpä niinkin järjettömiä johtopäätöksiä, että jonkun puolueen vallankumouksellisuus tai taantumuksellisuus, vieläpä yhteiskunnallinen vallankumouskin, riippuu muutamista yksilöistä. Kenpä ei olisi kuulut esimerkiksi kommunististen puhujain tekävän väitteitä ja lukenut niiden lehdistä, että useimmissa, mahdollisesti kaikissa Europan maissa, sekä myös Amerikassa, olisi joku vuosi sitten tapahtunut yhteiskunnallinen vallankumous, jos noiden maiden sosialistipuolueissa olisi ollut "vallankumoukselliset johtajat". Siis yhteiskunnallisen vallankumouksen tapahtuminen ja onnistuminen riippuu muutamain yksilöiden — johtajain — mielipiteistä. Voiko olla idealistisempaa ajatusta, kuin tämä?

Kuvataksemme vielä tuoreimmilla seikoilla, kuinka voimakkaana idealismi elää kommunistienkin piireissä, jotka väittävät olevansa marxilaisia, siis materialistisen maailmankäsityksen periaatteellisia tunnustajia, haluamme muistuttaa mieliin joku aika sitten tapahtuneen Leninin kuoleman. Tällöin me saimme lukea kommunistisista lehdistä kirjoituksia, joissa alleviivaten vakuutettiin, että "työväenluokka menetti Leninissä enemmän kuin se on menettänyt koskaan sitten, kun Marx kuoli." Työväenluokka on menettänyt sodissa, tapaturmissa ja tavallisten kuolemain kautta satojamiljoonia jäseniään sitten, kun Marx eli ja kuoli, mutta kuitenkin nämä eivät ole mitään verrattuna Leninin, yhden henkilön kuolemaan. Kommunistit yrittivät tehdä Leninistä toista Kristusta, mutta, kiitos materialistiselle maailmankäsitykselle, eivät siinä onnistuneet. Jos työväenluokan tulisi jumaloida yksilöitä, eli jos sellaiseen olisi aiheita, niin täytyisi antaa yliluonnollisen ihmisen arvon niille, jotka ovat tehneet suuria keksinnöitä, antaneet aiheen työväenluokan nopealle kasvamiselle. Mies, joka keksi höyrykoneen, teki työväenluokan hyväksi enemmän, kuin kaikki kommunistisen liikkeen johtajat yhteensä. Lenin myönnettävästi osaltaan on selittänyt työväenluokan teoreettisia kysymyksiä, mutta ei niitäkään niin, ettei olisi kouraantuntuvia virheitä tehnyt. Yksilönä hän ei luonut työväenluokan vapautumiselle minkäänlaista aineellista edellytystä, josta meidän tarvitseisi polvillemme langeten kiittää.

Materialistisen maailmankäsityksen omaavat henkilöt, työläiset ja niistä muodos-

tuneet työväenliikkeet, pyrkivät aina seuraamaan asioita ja ratkaisemaan yhteiskunnallisia kysymyksiä, samoin omaa liikkettään ja sen periaatteita koskevia, materialistisiin tosiasioihin perustuvasti. Mutta idealistit pitävät kiinni ihanteista, selettävät asioita ja suunnittelevat yhteiskunnallisia tapahtumia mielikuvituksiin perustuvasti. Poliittisten työväenliikkeiden, jotka näkevät valtiovallan yhteiskunnassa tärkeimpänä tekijänä, valtiolliset ja yhteiskunnalliset käsitykset säännöllisesti pulpuavat idealismia, usein suoranaisesti siihen perustuvat. Esimerkiksi sellainen väite, että jonkun valtakunnan hallitus palvelee yksinomaan työväenluokkaa, vaikka sen valtakunnan eli maan yhteiskunnallinen tuotanto ja jako perustuu kapitalismiin, on idealismia, eikä suinkaan materialistiseen maailmankäsitykseen perustuvaa. Marx lausui: "yhteiskunnan taloudellinen rakenne on se todellinen perusta, jolla juridinen ja valtiollinen päällysrakennus seisoo ja jota määrätty yhteiskunnalliset tietoisuudenmuodot vastaavat." Siis, jos yhteiskunnan taloudellinen rakenne on kapitalistinen, täytyy valtiovallan, yhteiskunnan päällysrakenteen, olla sille sopivan, muussa tapauksessa se ei voi säilyä.

Jotkut ovat ihmetelleet, miksi poliittiset puolueet, olkoonpa ne esiintyneet millä nimellä tahansa, aina ovat alkaneet palvelemaan kapitalistiluokkaa, tai sitä luokkaa, joka on yhteiskunnassa taloudelliseen elämään perustuvan hallintonsa puolesta voimakkain, kun ovat päässeet valtiovallan ohjaksiin. Näin on käynyt useissa Europan maissa ja aivan viimeisten vuosien aikana. Tällaiselle ihmettelylle ei ole tilaa, jos henkilöt käsittävät asioita materialistisen maailmankäsityksen valossa. Sellaiset henkilöt, jotka kuvittelevat valtiovallan palvelevan yksinomaan työväenluokkaa silloin, kun kapitalistit omistavat ja kontrolloeraavat yhteiskunnallista tuotantoa ja jakoa, ajattelevat asioita idealistisessa ymmärryksessä. Nämä henkilöt uskovat, että esimerkiksi Saksan sosialidemokraattipuolueen johtomiehet olivat persoonallisesti lurjuksia tai lyhytnäköisiä, kun päästyään valtiovalan ohjaksiin antautuivat palvelemaan suurkapitalisteja. Samaa he ajattelevat Englannin Työväenpuolueen johtomiestä. Tosiasia kuitenkin on, että esimerkiksi Englannin pääministeri ja muut valtiovalan ohjaksissa olevat Työväenpuolueen johtomiehet, jotka palvelevat suurkapitalisteja, ovat puhtaampia materialisteja, kuin sellaiset henkilöt, jotka uskovat näiden voivan palvella yksinomaan työväen-

luokkaa ja siltikin säilyttää virkapaikkansa.

Aatteet syntyvät niistä olosuhteista, jotka ympäröivät ihmistä. Näin siis, jos taloudellisen elämänsä, tuotannollisen kehityksensä, puolesta alhaisella tasolla olevan maan työväenliike ja sen teoretikot laativat ohjelmansa, niin ne voivat olla siinä maassa, siinä yhteiskunnassa, kerrassaan sopivia ja käytännöllisiä, mutta kerrassaan sopimattomia ja sekavia niiden mielestä, jotka käsittävät asioita materialistisessa maailmankäsityksessä ja ovat aatteilleen ja opeilleen saaneet aiheen teollisesti korkealle kehittyneen maan piireissä. Jos Venäjän talonpojat ja heidän palvelijansa eli edustajansa laativat toiminnan ohjelman, niin suurteollisuusmaissa sitä ei voi omaksumuut kuin jotkut häviävän keskiluokan ainekset tai idealistisen maailmankäsityksen omaavat henkilöt ja työväenliikkeen "johtamisesta" elävät politikoitsijat.

Työväenluokan vapautuminen ei voi tapahtua idealistisilla mielikuvituksilla, vaan

materialistisilla, taloudelliseen elämään perustuvilla edellytyksillä. Jollei työväenluokka omaa vapautumiselleen taloudellisia edellytyksiä, niin mikään suuruus tai mitkään suuruudet, enempää kuin poliittiset puolueetkaan, eivät voi sitä vapauttaa. Idealismien pätevyyttä ei suinkaan halua puolustaa minkäänlaisen työväenliikkeen jäsenet. Ja jolleivat he sitä halua puolustaa, niin heidän myös tulee lakata siihen itse uskomasta, sitä käytännössä noudattamasta. Koska kerran "aineellisen elämän tuotantotapa asiaa yleensä katsoen määrää yhteiskunnallisen, valtiollisen ja henkisen elämänculun", niin onhan johdonmukaista, että porvarit ja työläiset eivät voi ajatella yhteiskunnallisia, valtiollisia ja henkisiä asioita samalla tavalla ja eivätkä liioin taistella saman lipun alla, kumpikin omaan taloudellisten etujensa mukaisesti. Pois idealistiset käsitykset työläisten mielistä ja niiden tilalle materialistinen maailmankäsitys. Sen lakeja noudattavat yksilöt ja joukot harvoin erehtyvät.

Eurekassa, Calif. Tuomitut

I. W. W:n Yhdeksän Jäsenen Muistoksi

Kirj. Punapuun Lastu.

Näin yhdeksän työläistoveriamme taasen kulkivat elävien hautaan, että punapuuparoonien edut yhä edelleenkin jäisivät rauhaan. Että Hammondi vaan, ain' valtamahdillaan, enempi voisi vankiloihin laittaa.

He laululla vastasivat tuomioon, jonka riistäjään luotsi heille antoi, siis mitä elämässä kallista on, sen he aattehensa etehen kantoi. Sillä taistelun tie, se nyt vankilaan vie, sinne synkkiin, harmaisiin tyrmän luoliin.

Niin monta raatajatovereistamme jo ennen heitä on kulkenut sinne, jos edelleenkin alistumme orjuuteen, niin elämämme tie se johtaa minne? Ain' yhä kurjempaan, vie nälkäkuolemaan, se on katkerampi vankilan luolaa.

He rohkeasti astuivat tietään vain, ei masentanut tuomiokaan heitä, he syyttäjiilleen vain vastasivat näin: kerta kohtaa tuomio myöskin teitä! Ehkä ei vankilaan, vaan jotain tuottamaan, työväenluokka teidätkin kuljettaa.

Sä kaunis ja aurinkoinen lännen maa oot tyrannimaisuudesta kuuluisa, jos työläisiä unioon järjestää, niin on kotina kaamea vankila. Ei ole oikeutta, edes järjestystä, työläisillä täällä! Californiassa.

Jo herätkää, nouskaa orjat lännen maan, nouskaa, rientäkää taistoon ja toimintaan, sillä työläiset kunhan järjestyvät, niin vankilainkin ovet aukeavat. Silloin oisi voimaa, jolla vain hallitaan, meitä ja koko avaraa maailmaa.